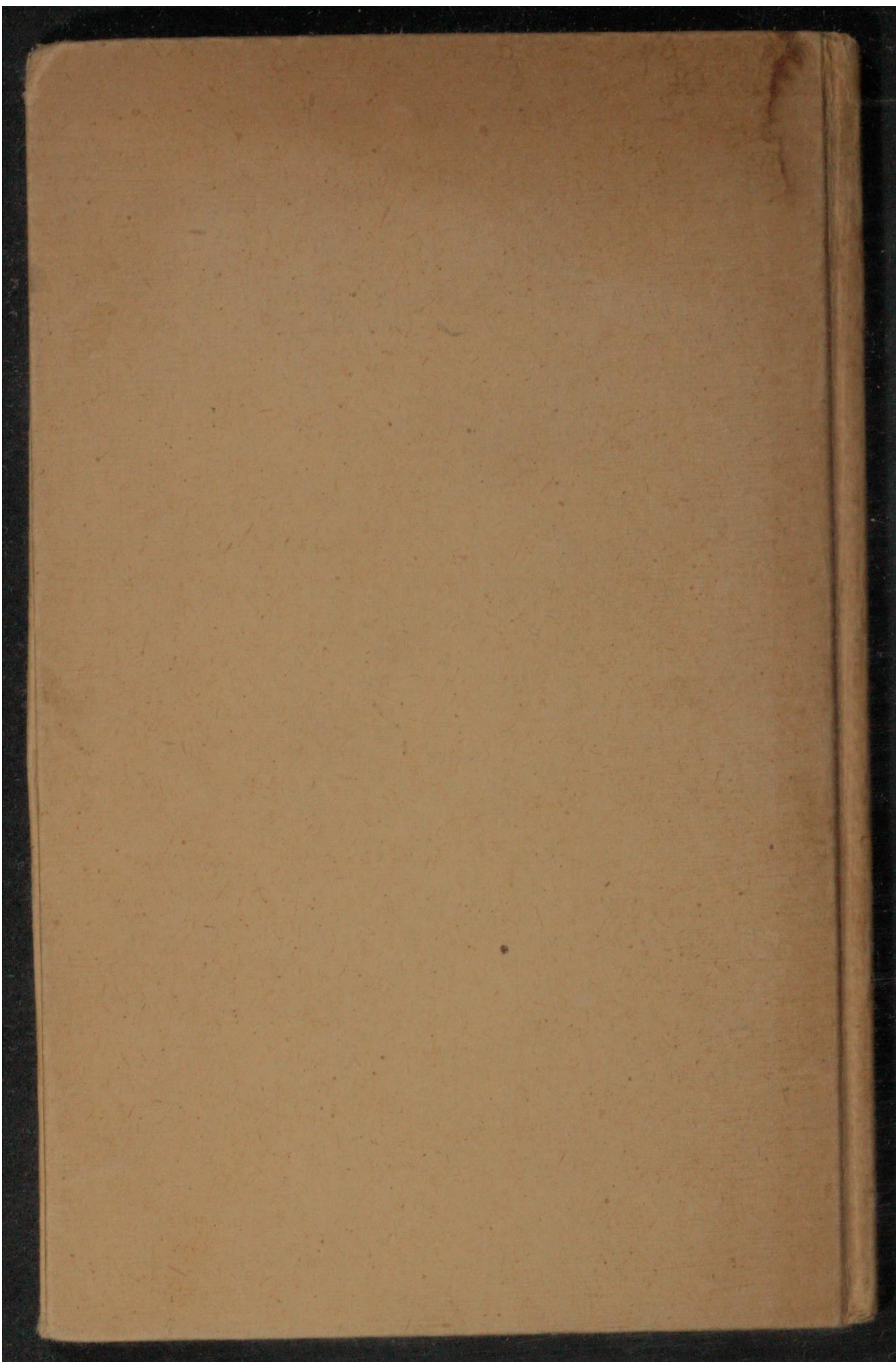
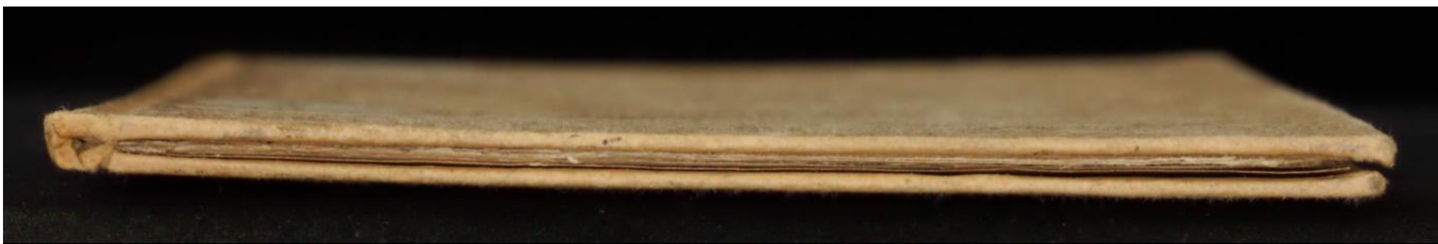

De JALOURSE LAMMERT, KLUCHTSPEL,

Vertoond op de Amsterdamsche SCHOUWBURG.

TE AMSTERDAM,
By de Erfgenamen van *Jacob Lescailje*, op de hoek van de Vischmarkt, op den Middeldam. 1680.

VERTOONERS.

LAMMERT.
KOENRAAD, *knecht van Lammert.*
1 HEIDIN.
2 HEIDIN.
1 HEIDEN.
MERLYN BELTENEBROS; *een Tovenaar*
1 JONGE.
2 JONGE.
3 JONGE.
DUYFJE, *een buurvrouw.*
LUCIA *Vrouw van Lammert.*
KATARYN. *haar Kaamenier.*

STOMME.

2 *Dansende Spooken.*

DE JALOURSE LAMMERT; KLUCHTSPEL.

EERSTE TOONEEL.

KOENRAAD, LAMMERT.

LAMMERT.

El, Koenraad, zag j' hem weêr, wilt
zonder kommer spreeken.

KOENRAAD.

Ik weet niet, Heer, waar dat je uw hoofd
al meê moogt breeken. (ten gaan,
Was ik, als jy, 'k zou't ongemerkt slegs laa-
Dat 's mijn gevoelen.

LAMMERT.

Neen, ik kan dat niet verstaan,
Je praat gelijk een Sot.

KOENRAAD.

Ei, wilje niet vergrammen,
Wat zulje winnen als het hoofdsieraad der rammen,
Ten minsten inden schijn; want naar dat ik Juffrouw
Heur aard ken, heeft zy nooit gewankeld in'er Trouw.

LAMMERT.

'k Beken, dat ik, met recht daar over niet kan klaagen,
Dan ik mag al die zwier van Ad'laar niet verdraagen;
Hy ziet haar dikwils, en dat staat my heel niet aan,
Daarom zal ik hem noch de beenen stukken slaan.

KOENRAAD.

Maar, sedert doch wanneer is deese twist gereezen?
Je pleegt voorheen met hem zoo spesiaal te weezen.

LAMMERT.

't Is waar, maar dat 's voorby zints dat hy nu al lang
Meer zin had in mijn vrouw, als in mijn ommegang,
Hoewel ik daar uyt juist geen misdaad wil besluiten,
Want ik geloof niet dat zy ooit haar ging te buiten,
't Is niet genoeg thans voor zich zelfs al wel te zijn,
Men moet het kwaad alleen niet mijden, maar de schijn.

KOENRAAD.

Dat 's wel, mijn Heer, maar 'k zou daar zoo veel niet na
vraagen.

LAMMERT.

Men moet zulk een affront niet zonder wraak verdraa- (gen,
Ten zy men voor een zot te kerk wil gaan.

KOENRAAD.

Welaan,
Laat ons hem zoeken, die deez' schande ons heeft gedaan,
En koeragieus zijn, om onze oneer te vermeeren.

LAMMERT.

O! Vagebond, ik zweer ik zal het u verleeren,
Te lachchen tot mijn schaâ, en zonder mijn perzoon,
't Ontzien, gelijk 't behoord, zoo schand'lijk my ten toon
Te willen stellen, en my hoorens te doen draagen.

KOENRAAD.

Al zagjes, Heer, gy mogt het u wel licht beklaagen,
De man schijnt al wat heet van bloed, en vlug van hand,
Hy mogt somwijlen, schande op hoopende op uw
schand,
Uw rug met hout, in plaats van 't hoofd met Hoorens
Kroonen.

LAMMERT.

Dat ga zoo 't wil, mijn eer komt my gestaâg vertoonen,
Dat ik my strengelijk moet wreeken van 't affront.

KOENRAAD.

Al wie dit zeid zou ik doen kloppen op de mond;
Ik ben een schelm, zoo ik my iets zoude onderwinden.
Als gy u nu al zult zoo dul als Roeland vinden,

En

En hebben uw party geveld, en dat 't gerucht
Al 't land nu heeft vervuld, en dat gy met de vlugt
Uw leeven pas behoed, is dan uw eer behouwen?
Maar, neem nu eens, gelijk ik best dat durf vertrouwen,
Het viel u tegen, en hy ſtak u dwars door 't lijff,
Een doodkiſt zeeker is te droevigen verblijff,
En 't is te harden bedd' voor makkelijke leden.
Voor my ik vinde, als ik 't al inzie na de reden,
't Is beter Koekkoek noch te weezen, als juiſt dood.

LAMMERT.

En ik ſturf liever op 't ſchavot, als zulk een groot
Affront te lijden.

KOENRAAD.

Wel, wat 's daar toch aan bedreeven?
Is u in 't eeten dan een ſlechten ſmaak gegeeven;
En drinkt gy daarom niet zoo veel gy zijt gewent?
'k Wou dat de Henker hem gehaald had, d'eerſte vent,
Die 't in de wereld brogt, daarom zijn geeſt te kwellen,
En d'allerwijſte man zijn eere te doen ſtellen
In 't geen een lichte vrouw kan doen: 't is dolligheid,
Dat ik my krimeneel maak om een anders feit,
Daar alle fouten maar zijn perſoneel in rechten,
't Is een abuis, dat op geen eerlijk man kan hechten,
En in geen Republijk behoord te zijn geleên.
Hoe heeft men geen verdriets genoeg, om zonder reên
Ons noch te plaagen? maar om minder zich te ſtooren
Is 't trooſtlijk, dat men mag van zoo veel makkers hooren,
Zijn vrouw te zien met vlijt oppaſſen, elck om ſtryd,
En zonder zich ooit uyt te laaten in verwijt;
Dat is nu hedensdaags gemeen by alle Grooten,
En 't zijn maar gekken, die zich aan die leure ſtooten,
Maak doch geen moeite, om een ſchand, die in der daad
Een kleinheid is, en in de inbeelding maar beſtaat.

LAMMERT.

Zo 'k niet gevoelig ben, zal ik voor zot paſſeeren.

KOENRAAD.

Maar grooter zoud gy zijn kwam eens de kans te keeren,
Dat gy u zelven dus in halsgevaar begaaft.

LAMMERT.

'kGevoel 't heel anders, en mijn moed veel hooger draaft:
Ja 'k ben in gramſchap heel verrukt en opgetoogen,
My dunkt dat vuur en vlam komt ſchitteren uit mijn oogen.
't Is lang genoeg gewacht, 'k zal van die eerdief my
Gaan wreeken, en in 't heetſt van mijne raſerny,
Daar niemand met geweld noch raad my af zal weeren,
Uitſtroijen, dat hy zoekt mijn vrouw te debocheeren.

KOENRAAD.

Wat zelje winnen doch met zulk een onbeſcheid?

LAMMERT.

Ik zal dien fielt, die nu mijn vrouw bedektlijk vleid,
Op 't minſt voor deeze daat, ten mijnen huize uitkeeren.

KOENRAAD.

Ik zouje dan noch raân, hem liefſt te kappoeneeren.

LAMMERT.

Swyg galgenäas, en ſpreekt van haar met meer reſpekt,
Ik ken mijn Vrouw.

KOENRAAD.

Wel, Heer! 't ſchijnt of je met me gekt,
Je kentje vrouw, en wilt aan ieder echter toonen
Dat zoo zy 't niet en doet, zy u behoord te kroonen.

LAMMERT.

'k Wil echter weeten of hy noch tot onzent koomt.

KOENRAAD.

Een teiken, Heer, dat gy noch al van Hoorens Droomt.

LAMMERRT.

Het zy dan wat het wil, ik wil en zal 't niet lijen,
Al zou ik hem de neus van 't aanzicht laaten ſnijen.
Dat gaat 'er zoo naa toe. Maar hou, wat volk komt daar?
't Zijn Heidens, hy dat 's goet, ik zal nu wel uit haar

Ver-

Verneemen of hy weêr tot onzent is gezeten;
Dat volk dat plagt wel meêr iets als rechtuit te weeten.

KOENRAAD.

Al mis, mijn Heer, gy zult daar niet meê winnen, als
Een algemeene ſchuld te haalen op uw hals.
Want neem, ſchoon dat uw vrouw heel anders was van zinnen,
Datje al een koekkoek waart, die naam aldus te minnen
Het zelfs te weezen, en te denken met die pijn
Dat gy het zijt, is dat geen dub'le koekkoek zijn?
Ik zou die frenezy liefſt door een glas verzetten.

LAMMERT.

Ja praatje wat, gy zult mijn opzet niet beletten.
Hou, Heidens, holla, hou, hou ſtand, waar wilje heen?

KOENRAAD.

Waar ik in zijne plaats, ik liet 'er liefſt met vreên:
Zoo 't waarheid is, ik zou het wenſchen niet te weeten.
Hoe ſchriklijk is die vent van onverſtand bezeeten.

TWEEDE TOONEEL.

LAMMERT, 2 HEIDINNEN, 1 HEIDEN, KOENRAAD.

LAMMERT.

Wat preeveld deeze Nar?

1 HEIDIN.

Ik bid, mijn goeder Heer,
Geeft ons een ſtuivertje, den Hemel loon 't u weêr:
't Is voor ons kindertjes, om brood daar voor te koopen.

KOENRAAD.

Ey! Heer, gaan wy naar huis, en laat dit Volkje loopen.
Ik weet het zeker, dat het alles logen is
Wat zy u zeggen, want zy raaden 't by de gis.

LAMMERT, *zich na de Heidens keerende.*

Je pleegt voorheen wel iets geheims te konnen zeggen,
Dies wenſte ik wel dat gy my nu iets uit woudt leggen,
Dat ik u vraagen zal.

HEIDEN.

Geef haar uw hand terſtond,
Zoo zal zy u de zaak verklaaren door de mond.

KOENRAAD.

Wel, dat komt ſchoon, waar of zy anders meê zouw ſpreeken?

LAMMERT, *geevende aan yder heidin een hand.*

Daar zijn zy allebey.

2 HEIDIN.

Dat kruis is geen goed teeken,
En deze linie beduid, mijn goeder Heer,
Een wonder accident. maar geeftze my eens weêr.
U kwelt de moria.

KOENRAAD.

Dat 's zeker geen verzieren,
Men kan 't wel merken uit zijn wezen, en manieren.
Dat 's geeſtig, 'k zou het ook op deeze wijs wel raân.

1 HEIDIN.

Gy hebt een goedt gezicht', robuſt en wel gedaan,
Gy hebt een goedt gezicht, een goet gezicht,

KOENRAAD.

Heel aardig.

2 HEIDIN.

Gy hebt een ſchoone Vrouw, een Prins, een Koning waardig;
Een vrouw van elk bemind, om haar verſtand en geeſt.

1 HEIDIN.

Dan gy zyt in de kroeg meêr als by haar geweeſt.

KOENRAAD.

Hoe kan dat Drommels volk zoo ſtraks die giſſing maaken?
Ik loof zy 't leezen uit het opſchrift van zijn kaaken.

2 HEI-

2 HEIDIN.

Neem ons niet kwalijk af, bid ik, mijn goeder Heer,
Neem ons niet kwalijk af, dat wy ons hier zoo veer
In steeken.

LAMMERT.

Dat's al wel, maar ik wou gaerne weeten,
Wie dat tot mijnent, als ik uit ben, is gezeeten;
En of zich daar nu niet een zek'ren Ad'laar hout;
En of ik op mijn vrouw niet heb te veel vertrouwt;
En of zy tegens hem haar kuisheid kan verweeren;
En of men my niet met twee hoorens wil vereeren?

1 HEIDIN.

Hoe u?

LAMMERT.

Ja my.

2 HEIDIN.

Hoe u?

LAMMERT.

Ja my.

1 HEIDIN.

Dat heeft geen schijn,
Dat zulk een fluksen man een Koekkernoet zou zijn.

LAMMERT.

Wat Koekernoet, die naam klinkt mislijk in mijn ooren;
Maar ik heb echter lust, om mijn geval te hooren.

De twee Heidinnen zingen.

Op de Wijze: *Harderinnetje gaat met my.*

Mijn Heer, indienje weeten wilt,
Of je meê zijt in't groote gild;
Zoo wilt'er de beurs niet spaaren,
Gelijk je zijt gewent;
Zoo zullen wy jou verklaaren,
Of jy'er een Koekoekbent.

LAM-

LAMMERT.

Dat is noch niet gezeid, gy moet ons klaar ontdekken
Of ik het ben, of niet, of gy en zult niet trekken.

De twee Heidinnen zingen wederom.

Mijn lieve vrindje, floorje niet,
Of je jou Vrouw wat vrolijk ziet,
Je moet daarom niet vreezen,
Zoo jy geen koekoek zijt,
Behoorde j'er een te weezen;
Want het is meer dan tijd.

HEIDEN.

Een man als gy, mijn Heer, dat kan ik niet gelooven
Koukoukere kou kou.

LAMMERT.

Waar is dat volk gestooven?

KOENRAAD.

Hoe! die karonjes?

LAMMERT.

Ja, die varkens, zijn zy voort?

De twee HEIDINNEN *tegelijk, en dansen na binnen.*

Koukoukere kou kou.

LAMMERT.

Ik wensch dat haar de moord
Mag slaan, zy lachchen my uit, wat brustme deeze prijen,
Ik zal het evenwel daarom niet laaten glijen,
'k Ga spreeken met den een, of d'anderen Tovenaar,
En hooren wat die zeid: voort, Koenraad, zegme waar,
De grootste Tovenaar van 't land hier is te vinden.

KOENRAAD.

Mag ik je bidden, Heer, wat wilt ge u onderwinden.

LAMMERT.

Dat raaktje niet, zeg waar woont hier een Tovenaar?
Ik wil het weeten, en ontzie my geen gevaar.

KOEN-

KOENRAAD.

Als ik 't moet zeggen, daar woont Plutoos eige zwager
Merlijn Beltenebros, dien grooten Duiveljaager;
Die met de nikkers als met zijne broeders leefd,
En in gepachten loon de gantſchen afgrond heeft:
Daar is niet zoo geheim, zoo wonderlijk beſteeken,
Wanneer hy maar een van zijn koerantiers mag ſpreeken,
't Zy tuſſen vriend, en vriend, 't zy tuſſchen vrou en man,
't Zy tuſſen wil, en daad, of weet 'er altijd van.

LAMMERT.

Hy zal my twijfeloos ook dezen ſtrik ontkoopen,
En zeggen, of mijn vrouw haar nimmer heeft verloopen,
Hoe wel ik 't niet geloof.

KOENRAAD.

Hoe zijt ge dus ontzind,
Dat gy uw ſchande zoekt, eer ge u beledigt vind.
Uw vrouw, naar ik 'er ken, was nimmermeer bezeten
Van diergelijken drift, gelijk je zelfs kunt weeten,
En dikmaals hebt verhaald.

LAMMERT.

Ja, dat is lang geleên,
'k Moet weeten hoe 'ter nu geſchapen is, gaa heên,
En roep den Tovenaar.

KOENRAAD.

Ik leegde lieſt twe ſtoopen:
Daar woont hy, ja hier is 't, hou, hou, Merlijn doet open.
Dat is een klop van kracht, die hoop ik dat hy hoord.

MERLYN *van Binnen.*

Wie is hy die zoo ſtout my in 't bezweeren ſtoord?

KOENRAAD.

Het is een eerlijk man, een vriend van Duyveljaagers;
Maar vyand van zijn kuſt, van d' eigenzelfsplaagers.

MERLYN *van Binnen.*

Hy zy ook wie hy wil, hy is wel onbeleefd.

KOENRAAD.

Dat doet het groot belang der zaaken die hy heeft.

MER-

MERLYN, *van binnen.*
Ik ben nu niet gezint om van belang te praaten.
KOENRAAD.
Ben ik het u niet waard, zoo zijn 't mijn Heers dukaaten.

DERDE TOONEEL.

MERLYN BELTENEBROS, LAMMERT,

KOENRAAD.

MERLYN, *tegen Lammert.*
WEl, vriend! kom zeg my nu wat dat gy hebben wilt.
LAMMERT.
'k Wou gaerne weeten of ik was in 't groote gild;
En zoo het weezen kan, laatme in een ſpiegel kijken,
Die geen, die met mijn vrouw haar beſte pand gaat ſtryken.
MERLYN, *binnen gaande.*
'k Ga om mijn Toovertuyg.
KOENRAAD.
Nu is het al verbruit.
Ik bidje noch, mijn Heer, ei ſcheit'er liever uyt,
Al was 't om mijnent wil, ik kan my niet bedaaren.
LAMMERT.
Het moet'er nu meê deur, hy zalme niet vervaaren.
KOENRAAD.
Maar, Heer, zoo 't weezen mag, blijf jy hier zelver ſtaan,
Het is uw eigen zaak, maar laat ik heenen gaan.
LAMMERT.
Neen, neen, blijf jy meê hier.
KOENRAAD.
't Is wel, als 't zoo moet weezen,
Ik zoek de Drommel niet, en heb hem niet te vreezen.

MER-

MERLYN, *staande een kring.*

Sta stil in deze kring, met mensche vet besmeerd,
En met Scherminkels, en Dootsbeenderen vereerd,
Daar is het bekkeneel, en dat zijn d'eige schonken
Van Doctor Faustus, en.....

KOENRAAD.

Hoe, konnen die hier pronken?
Dewijl de Drommel hem heeft door de lucht gevoerd.

MERLYN.

Sta stil, sta stil, zeg ik, ziet dat ge u niet verroerd.
Kaboutermannetjes, pisdiefjes, bytebauwen,
Gedrochten, paars en blauw, gy moet u niet benaauwen,
Al scheen het dat gy zwomt in eene zee van gloet,
En enkel vier en vlam, hou echter goede moed;
Zoo zult gy daatelijk den nevel zien verdwijnen,
En midden op het plat den klaare Spiegel schijnen,
Een Cyffer, ongemeen, die weêrzijds u daar al,
En wat, en wie, en hoe gy wilt, vertoonen zal.

KOENRAAD.

Dat's zoo een greepje, Heer, de Duivels zijn al snaaken:
't Scheelt haar niet wat ze doen, als zy maar potse maaken.

MERLYN.

Staa'recht, maar weez niet bang, u zal geen leed geschien.

LAMMERT.

Ik zach nooit Drommels.

KOENRAAD.

Hebt g' 'er zelfs dan nooit gezien?

LAMMERRT.

Zwijg, guitzak, het en is hier nu geen tijd van spotten.

KOENRAAD.

Gy hebt gelijk, mijn Heer, de Duivels zijn geen zotten.

MERLYN.

Kom hier Kantarides, en gy Misantropos,
Gy Heliofugax, en Guinaykophagos.
Kom hier, Tenebrio, een felle plaag der menschen.
Hypocandriasis, en gy, waarom wy wenschen.

Kom

Komt scheele tyrbikon, kom Hemeramisos,
En zijt gy vast geboeid, zoo rukt uw ketens los.
Waar blijft de Vader van Meduza?
Hier dansen eenige Spooken, die daar na in't Tooneel verzinken.

KOENRAAD.

Och! mijn geesjes,
Mijn gorgontje, Chimeertje, harpijtje, zuyvere beesjes,
Nachtmerritjes, en gy Schoonheden zonder gaâ!
Och och! mijn Engeltjes, voor dezemaal, genaâ!

MERLYN.

Ziet hier de proef van mijn geduchte hand, ziet hier de
Afgrijselijkste magt, die Acheron ooit vierde.

LAMMERT.

Hou op, ik tril van anxt.

MERLYN.

Kom, hier is 't middel, dat
U die verdrijven zal; de droppen van dit nat
Uyt ademen een kracht van smertelijker vuuren;
Die Pluto, Cerberus, en Radamant verduuren.
Soo ras ik u bestryk met dit vermogend Sap,
Soo staat gy voor 't geweld van alle Duyvels schrap.
Staa stil.

Merlijn besmeerd hem met Zwartsel, terwijl komen der twee Horens voor den dag.

LAMMERT

Ben ik nou wel verzien met al mijn stukken?

MERLYN.

Ik zie niet datter iets aan hapert.

KOENRAAD.

Als 't gelukken
Dat naar uw aanslag al met open armen wacht.

MERLYN, *tegen Lammert, hem toonende een spiegel.*

Heb jy geen vrees, 't onbrak my nimmermeer aen kracht.
Dit glas, dat twijffeloos een deel is van de gloeden,
Die Stiks, en Phlegeton, en 't eeuwig blaaken voeden
Der endelooze vlam, daar Cerberus van kraakt,

Zoo dikmaals Radamant een boosvvicht schuldig maakt,
Gaat boven het begrip der wereldsche verstanden,
Nooit word het aangestookt, en altijd blijft het branden,
En d'allerdolste mensch dorst nimmer zich daar aan,
Uit moetwil, dartelheid, of onderzoek, misgaan.

KOENRAAD.

Hy 's braaf geteikend; dan ik zal niets laaten blijken.

MERLYN, *geevende Lammert de Spiegel,*

Daar 's nu de Spiegel, daar gy 't alles in kund kijken:
Maar wacht u wel voor al dat gy'er niet in ziet
Zoo lang ik hier ben, of gy kwaamt in groot verdriet.
Zoo haast ik binnen ben, zoo kunt gy u verklaaren,
En zeggen my daar na 't geen u is wedervaaren.

LAMMERT.

Ik zal, doch voor het minst' verzekert my mijn lijf.

MERLYN.

Dat is genoeg bewaard, nu ik uw borrig blijf.

Merlijn binnen.

KOENRAAD *ter zijden.*

Een schoone borg, 'k bekend, mijn Heer, hy is al binnen.
Besie nu wel ter deeg de Spiegel, en met zinnen.
Ik weet niet of het wel voor my geraaden is
Daar in te zien, maar gy en hebt geen nood.

LAMMERT.

Gewis.

KOENRAAD.

Neen, Heer, gy hebt geen nood, want meester Duiveljaager
Is ommers borg, bezie my eens dien Hoorendraager.

LAMMERT.

Wat zegje?

KOENRAAD.

Niet met al.

LAMMERT.

Dat gaat 'er dan op an.

Hy ziet in de spiegel, en maakt vreemde grimmassen.

Wat

Wat drommel zal dit zijn, wat schelmstuk, bloet! ik kan,
't Niet langer harden, ja ik zou mijn zelfs wel schennen.
Jou, guit, waarom heb jy my 't schelmstuk niet doen kennen.

KOENRAAD.

Die Duivelmeester, Heer, die heeft zijn Tovery
In't werk gesteld aan u, maar teffens ook aan my,
UwHoorens waaren eerst onzichtbaar voor mijn oogen;
Maar, Heer, men word altijd van zulk een volk bedrogen,
Wat mogtge daar by doen, ik heb 't genoeg gezeid.

LAMMERT.

Hou jy je snater toe.

KOENRAAD.

Noch meêr elendigheid?
Daar komt een heele troep van jongens aangeloopen,
Ik vreez wy zullen 't nu met schaâ en schand bekoopen.
Och laat ons ergens hier een slopje of huys inslaan,
Zy zullen ons de guyg naasteeken waar we gaan.

VIERDE TOONEEL.

3 JONGENS, LAMMERT, KOENRAAD.

1 JONGEN.

Hor, jongens, jongens, hor, hor, een man met drie beenen.

2 JONGEN.

Hy is zoo zwart, is reeds Driekonings dag verscheenen?
Hy lijkt'er zoo wel de jongsten van drien....

3 JONGEN.

't Is Lammert, Lammert is 't, indien ik recht kan zien.

1 JONGEN.

Mijn dunkt het zeker ook, kom laat ons Lammert roepen.

LAMMERT.

Jouw, fielten, die my dus vervolgt met heele troepen,
heb jy het hart dat jy noch meerder schreeuwt en bruyt,
Ik

Zoo ik je krijg, en zal jou ongenadig touwen.

JONGENS, *te gelijk:*

Jouw, jouw, Lammert, jouw, jouw.

Jongens Binnen.

LAMMERT.

O! ſchelmen, 't zalje rouwen.
Hey, holla! Koenraad, hou! ſla my die Schelmen Dood.
't Is wonder, dat ik nu mijn zelven niet doorſtoot.
Ik berſt van ſpijt, hou, volk! wilt flux die fielten vatten.

KOENRAAD.

Mijn Heer, ik zouje raân dat wy liefſt gingen ſpatten.
Waar toe dit ſtraatgerucht? ik bidje, volg mijn raad;
Gaa ergens in een huis, eer dat uw vrouw 't verſtaat,
En voor zoo 'n Bullebak zou weder binnen loopen.
Maar hier is onraad, daar gaat deeze deur weêr open.

VYFFDE TOONEEL

DUIFJE, LAMMERT, KOENRAAD.

DUIFIE.

WAt voor geraas is dit?

LAMMERT.

Wel, mag men hier niet ſtaan?

DUIFJE.

Wel, Lammert buur, ben jy 't, je lijkt wel een moerjaan;
Hebje dat om niet, of liet jy 't jou noch geld koſten?

KOENRAAD.

Och! kwamm 'er nou een tovenaar, die ons verloſten;
Hoe raaken wy noch t'huys?

DUIFJE.

Gaat heen, en wasje of,
Foei, 't ſtaat te ſchandelijk.

LAMMERT.

Maar, vrouwtje, met verlof,
Leit 'er jou wat aangelegen.

KOENRAAD.

Ei, wilt toch zwijgen!
Eer dat wy weêr terstond een party jongens krijgen.

DUIFJE.

Wel, vaar, zy hebben jou niet vreemd gefatzoeneerdt,
Met zulk en kroon op 't hoofd, je bent 'er meê vereerdt,
Met zo een kostelijke eer, ja toch, 'k wil't wel bekennen.

LAMMERT.

'k Zeg, Wijf... maar ik mag mijn handen niet aanje schen
nen.

KOENRAAD.

Och! begint dat toch niet.

DUIFJE.

Ik heb voor hem geen vreez,
'k Wou dat hy maar begon, 'k zou, met een bullepees,
Hem braaf de lendenen doen meeten.

KOENRAAD.

Selleweken,
Wat helleveeg is dat!

DUIFJE.

Jouw tijd is hier verstreeken,
Ga daadlijk voor mijn deur van daan, jouw malle zot;
Die waard is door zijn doen van elk te zijn bespot.

Duifje binnen.

KOENRAAD.

'k Zeg noch, Heer, laat ons gaan, ik bidje laatje raden
En maak tog geen gerucht, het zouje kunnen schaden
't Zal best zijn, datmen dit zoo stil houd alsmen kan.

LAMMERT.

Uw Raad is goedt.

KOENRAAD.

Maar, Heer, je hout 'er weinig van.

LAMMERT.

Ik zalze volgen, en dit zagjes zien te smooren:
Maar tegen Adelaar heb ik nu feller tooren.
Ik zal my wreeken van dien Adlaar, dat gaat vast;
'k Wou dat ik daad'lijk hem zach smooren aan een ba

KOE-

KOENRAAD, *ter zijde.*

Die Adelaar, die leid hem wel in 't hoofd te maalen:
Maar 'k zie niet wat hy met die zotheid ooit zal haalen,
Als dat men overal hem uitlacht, en misschien,
Noch een Komedi zal van hem vertoonen zien,
En dat men naderhand zal met verwondring leezen,
Dat Lammert met geweld een hoorenbeest wou weezen.

ZESDE TOONEEL.

LUCIE, KATRYN, LAMMERT, KOENRAAD,

KATRYN.

EY, juffrouw, kijk eens, dat 's een snaakerig postuur,
't Lijkt onze meester wel, wie zach ooit vreemder kuur!
O ja! hy is het zelfs, wie heeft hem dus geschilderdt,
Mijn Heer, wel hoe dus zwart, hoe komje zoo verwilderdt.

LAMMERT.

Wat roerdt het jou, klappy, ik wil 'er zoo uitzien.

KATRYN.

Je zoud de kinders dus wel ras na bed doen vliên,
Foei, wat een bullebak!

LUCIE.

Wat zal ons noch ontmoeten?
Wel, kind, hoe dus mismaakt, wie zou u daar voor groeten,
'k Geloof nauw datje 't bent.

LAMMERT.

Dat weetje zelver best.
'k Weet niet van schaamte wat ik zeggen zal op 't lest.
Zeg, Koenraad, wat ik best tot antwoord haar zal zeggen;
Ik ben 't spoor byster.

KOENRAAD.

Heer, ik zou 't'er zien 't ontleggen,
En spreecken haar daar na.

LUCIE, *Als lammert binnen wil:*

Wel hei, waar wilje gaan?
Foei, wasje t'huys, maar zeg, wie heeft u dit gedaan?

LAMMERT.

Ik zweer het jouw, dat ik mijn wraak noch wel zal krijgen.

LUCIE.

Van wie toch?

LAMMERT.

Van die u...

KOENRAAD.

Ei, Heer, wilt liever zwygen.

LUCIE.

Al weêr die jalouzy? O ja, gy zijt het waard.

KOENRAAD.

Mijn, Heer, kom laat ons gaan, eer dat hier volk vergaardt

LAMMERT.

Kom, volgme dan. *Lammert Binnen.*

KOENRAAD, *tegen Katrijn:*

Ja wel, ik kan 't niet langer zwijgen,
Of ik zou vreezen, dat myn tong de kramp zou krijgen.
Een Duivelmeester verfde aldus mijn Heer van pas;
Om dat hy weeten wou, of hy een koekkoek was.

Koenraad Binnen.

LUCIE.

Wat zeide u koenraad daar?

KATRYN.

Dat dus een Duiveljager
Jouw man geteikent had; om dat hy voor een zwager
Bevreest was, en, zich niet verlaatende op uw trouw,
Wou weeten of hy niet gekroond wierd van zijn vrouw.

LUCIE.

Hy heeft zijn rechte loon; maar echter 'k moet bekennen,
Dat ik my kwalijk tot zijn jalouzy kan wennen,
En dat het, in deez' Staat, my schier verstrekt voor pijn,
Een Eerelijke vrouw voor zulk een man te zijn.

KATRYN.

Ja, Juffrouw, 'k zouje raân, hem daar voor weêr te loonen,
En hem met waarheid, niet in schijn, met hoorens kroonen.

LUCIE.

Maar, d'eer, maar, d'eer, Katrijn, dat is alleen de zaak.

KATRYN.

Tut, Tut, met d'eer, ik zou het houden met 't vermaak;
D'eer is een Bullebak, die my niet zou vervaaren.
Men mist zijn vreugd, terwijl men wil zijn eer bewaaren.
Jaloursen bragten eerst die viesheid voor den Dag:
Wat is die in een vrouw, indien s' er weezen mag;
'tIs zelden deugd, hoe na het schijnt een deugd te weezen.

LUCIE.

Hou op, 'k zou 't hooren van die dart'le klap wel vreezen,
Ik ben'er door ontsticht. Maar zien wy, of men kan,
Die zotte fantezy verdrijven uit mijn man;
Want 'k ben zijn vrouw, hoe zeer zijn zotheid my komt plaagen.

KATRYN.

En ik zou liever, eer ik zou die hoon verdraagen,
Hem toonen wat een vrouw kan doen, door haare magt,
Wanneerze onnozel, en te onrechte, word verdacht.

LUCIE.

'tIs lang genoeg, Katrijn, kom, laat ons binnen treden.

KATRYN.

Ik meen, gy zult in 't lest noch luistren na mijn reden,
En Leeren, dat hy nooit te hevig word bestreên,
Hoe 't gaat, die van zijn vrouw jalours is zonder reên.

UIT.